

ПЛЕНУМ ОБКОМУ ЛКСМ УКРАЇНИ

28 серпня відбувся пленум обкому ЛКСМ України. Було розглянуто питання:

1). Про стан внутрішньої роботи в первинних комсомольських організаціях області та заходи по її поліпшенню у світлі рішень XXVI з'їзду КПРС і XVIII з'їзду ВЛКСМ.

2). Про хід виконання критичних зауважень і пропозицій, висловлених на адресу обкому ЛКСМ України на XXI обласній звітно-виборній комсомольській конференції.

3). Про скликання чергової, XXII обласної звітно-виборної комсомольської конференції.

З доповіддю по першому питанню порядку денного виступив перший секретар обкому ЛКСМ України Олександр Скічко.

В обговоренні доповіді виступили перший секретар Олександрійського міського обкому ЛКСМ України Григорій Штетя, продавець Кіровоградського міськпромоту Наталія Чайковська, секретар комітету комсомолу колгоспу імені Шевченка Ульяновського району Олександр Барський, секретар комітету комсомолу заводу «Червона зірка» Володимир Кулик, старша піонервожата Войницької середньої школи Олександрійського району Наталя Дейнега, секретар вузлового комітету комсомолу залізничної станції Знамянка Володимир Мурга, інші товариші.

З обговорення питання пленум прийняв постанову. З інформацією по другому питанню порядку денного на пленумі виступив другий секретар обкому ЛКСМ України Анатолій Перевозник. Було прийнято відповідну постанову.

У зв'язку із закінченням строку повноважень обласного комітету комсомолу пленум постановив скликати чергову, XXII обласну звітно-виборну комсомольську конференцію в лютому 1982 року і встановити норму представництва на конференції — один делегат від 235 членів ВЛКСМ. Делегати обираються на міських і районних комсомольських конференціях.

У роботі пленуму взяв участь заступник завідувача відділом організаційно-партійної роботи обкому Компартії України Б. С. Яснюкський.

(Матеріали про роботу пленуму буде опубліковано).

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий Комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

Субота, 29 серпня 1981 року

№ 104 (2988)

Ціна
2 коп

ТВАРИНИЦТВО —
УДАРНИЙ ФРОНТ

ТСН ЗАДАЮТЬ МОЛОДІ

Успішно працюють у нинішньому році трудівники молочнотоварних ферм нашого господарства. Вони вже продали державі 16350 центнерів молока, достроково виконавши восьмимісячне завдання.

З початку року у трудовому суперництві лідирує молодий дояр Сергій Конограй. Його результат — 2400 кілограмів молока від корови.

В КВАША,
секретар парткому
колгоспу «Дружба».
Долішньотський район.

СПЛАВ УМІННЯ І ЗАВЯТТЯ

Не перший рік добивається хороших результатів комсомольсько-молодіжний колектив доярки молочнотоварної ферми № 2 імені 60-річчя ВЛКСМ колгоспу «Прогрес». Дівчата очолюють соціалістичне змагання молодих тваринників Новомиргородського району.

У колективі, яким керує комуніст Петро Шевченко, 18 доярок. Сплав уміння і завзяття приносить молодим тваринницям трудові успіхи. Високі нагороди добиваються комсомолки Віра Буденна, Ніна Хижняк, Віра Тищенко і, звичайно, групкомсорг КМК молодий комуніст Ніна Шевченко.

В. БУРЯК.
Новомиргородський район.

ВИПЕРЕДЖАЮЧИ ЧАС

Трудиться комсомолка колгоспу «Победа» Ганна Сулимова. Вона — один із лідерів соціалістичного змагання серед доярок Кіровоградського району.

Не так давно прийшла дівчина на молочнотоварний комплекс, де працюють її батьки. І вже досягає хороших результатів.

Торік Ганна наділа по 3100 кілограмів молока від кожної корови. Нинішні здобутки вищі, ніж за відповідний період минулого року. На сьогоднішній день Ганна наділа від кожної корови майже по 2500 кілограмів молока.

І. ШУПА.
Кіровоградський район.

АВТОМАТИКА НА БУДЕНЬ

ЇЇ СМІЛИВО ВПРОВАДЖУЮТЬ МОЛОДІ ВИРОБНИЧНИКИ ЦЕХУ КОНТРОЛЬНО-ВИМІРЮВАЛЬНИХ ПРИЛАДІВ І АВТОМАТИКИ ОЛЕКСАНДРІЙСЬКОГО ЦУКРОКОМБІНАТУ

— Роботи, що її виконує автоматика, яку ми обслуговуємо, буває, не помічаєш. Робить — і гаразд, — розповідає інженер Анатолій Царенко. — Ніби так було завжди. Може, звучить трохи надто парадоксально, але це, по-моєму, добре — зробити так, щоб про нас «забували». Значить, техніки це нормально. І в пормах теперішнього, звичайно до новітньої часу не пам'ятати, що років зо три тому формалін, котрий використовується на одній з точок технологічної лінії, доводилося носити відрами. Одне — важко, ручна праця, друге, —

треба встигнути вчасно зняти показники з кожного термометра, датчика, а їх багато. І третє, найсерйозніше — формалін шкодить здоров'ю. Тепер цей процес автоматизований, формалін подається з допомогою стиснутого повітря, оператору залишаються пульт і кнопки.

У цеху контрольно-вимірних приладів і автоматики, де працює і секретар комсомольської організації комбінату А. Царенко, багато молоді. Можливо, й тому, що це автоматика, — молоді ж хочуть іти в ногу з часом, а їм тут довіряють відповідальні роботи.

Щороку, наприклад, приїждять кілька вихованців Капітанівського МПТУ-10. Вже добре зарекомендував себе цього річного випускник Михайло Білогірко. Він працює старшим і грамотним. Як і його старші товариші по роботі слюсарі Зоя Зайченко, Олена Сніжко, Віра Саприга, Григорій Лазаренчук, якого недавно прийнято кандидатом у члени КПРС. Вони постійно вдосконалюють своє вміння, а де ватом передумова зростання. Наприклад, Володимир Козло, закінчивши технікум, починав на комбінаті слюсарем. Потім — майстер,

і от уже заступник начальника цеху, спеціаліст компетентний і активний, найактивніший раціоналізатор цеху. Торік, скажімо, з його участю автоматизували процес сушіння жому. Весь сезон прилади працювали безвідмовно.

Ремонт у олександрійських цукровиків пройшов у заплановані строки, якісно. На початку вересня комбінат видасть першу продукцію першого року одинадцяті п'ятирічки.

І. БОГУШ.
с. Приютівка
Олександрійського району.

На пасіках —

медозбір

Щаслива, незабутня пора — медозбір. Власне, для пасічників то — жнива. Вже другі в нинішньому році. Перші були в червні — з акації, польових квітів мед тоді збирали. А оце настала черга запашного гречаного, світлого, аж прозорого із нотками та еспарцету...

Радісно на душі у молодого пасічника з колгоспу імені Калініна Голованівського району Миколи Колісниченка: він успішно виконав план продажу меду державі, відкрив і рахунок надпланової продукції.

Любить він свою справу, адже ще з дитинства мріяв ходити біля бджіл. Чи не тому й подався після школи до радгоспу-технікуму. Закінчив його успішно.

...Золотом виблискують соти. Дивується Микола: вже на осінь повернуло, а медтар прибуває...

На знімку: молодий пасічник М. КОЛІСНИЧЕНКО.

Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

Стань чемпіоном ГПО

УЧОРА В КІРОВОГРАДІ ПОЧАЛИСЯ СТАРТИ ОБЛАСНОГО ФІНАЛУ ЧЕМПІОНАТУ КРАЇНИ З БАГАТОБОРСТВА ГПО НА ПРИЗИ «КОМСОМОЛЬСЬКОЇ ПРАВДИ»

підприємства. І потім друзі Н. Пуди перемогли на обласних змаганнях, де значківці з цехів заводів і фабрик боролися за призи «Молодого комунара».

У багатьох колективах фізкультури проведено спортивні свята на відзнаку 50-річчя ГПО. Масовими стартами з багатоборства нового фізкультурного комплексу ознаменували цю дату юнаки та дівчата Гайворонського тепловозремонтного заводу та Кіровоградського машинобудівного технікуму. У першому кварталі року залізничникам вручено перехідний кубок

На знімках: чемпіонки минулорічного чемпіонату області з багатоборства ГПО Олена ДРОБ'ЯЗКО (Олександрія) та Олег ЛОНАТІН (Кіровоград).

«Молодого комунара» — за кращі показники в обласному огляді роботи колективів фізкультури по впровадженню комплексу ГПО. А в другому кварталі приз «МК» вибороли майбутні машинобудівники.

Саме представники таких бездактних колективів і стали чемпіонами на районних та міських змаганнях, після яких згуртувалися команди для участі в обласному фіналі чемпіонату країни з багатоборства ГПО на призи «Комсомольської правди».

Цей турнір учора урочисто відкрився на кіровоградському стадіоні «Зір-

ЗНАК ГПО

ка». Фізкультурні і комсомольські активісти ранортували про розвиток фізкультури і спорту в містах і селах області, про масові старти на честь 50-річчя ГПО. В ході таких стартів добровільно віддали свій гайворонський, скажімо, підготували відповідно по 5616 і 5344 значківці. А в Світловодську їх збільшилось на 7305. Країні із країн з цього великого загоду спортсменів уособлювали своєю майстерністю. І ось вони севе нас — на обласному фіналі — дуже, красиві, мужні.

Щасливого вам фінішу, друзі, і нових висот на стадіонах, де майорять червоні подолання з написами: «Відзначте ГПО — до олімпійської мрії», «Стань чемпіоном ГПО!».

ЗАВТРА — ДЕНЬ ШАХТАРЯ

Хліб для індустрії

Хлібом важкої індустрії називають вугілля. Тисячі тонн його щодня видають на-гора гірники шахт і розрізів виробничого об'єднання «Олександрія-вугілля». Сьогодні перед у соціалістичному змаганні веде колектив шахти «Верболозівська». За ударну працю в десятиріччя він був 36 разів відзначений колегією Міністерства вугільної промисловості СРСР і УРСР, ЦК профспілки вугільної промисловості СРСР та республіканським комітетом профспілки шахтарів. Успішно завершив колектив і перше півріччя. Добуто 32 тисячі 415 тонн понадпланового вугілля, додатково пройдено 396 метрів проходки.

Вісімдесят два комсомольці, об'єднані в три КМК, ударно трудяться на цій шахті. Комсомольсько-молодіжна бригада вугледобувної дільниці № 1 В. Орловського (групкомсорг М. Різниченко) щодня виконує норми на 110—160 процентів. Добре продумана організація праці, взаємодопомога — ось складові їхнього успіху. Жодна зміна (їх у бригаді три) не підніметься з вибою, доки не підготує робоче місце для своїх колег. Ставши на ударну трудову вахту, присягнувши XXVI з'їздові КПРС, бригада виділа понад план майже 10 тисяч тонн вугілля. А в дні роботи з'їзду — 2 тисячі — здає більше, ніж передбачалося зобов'язаннями. Найкраще попрацювала ця бригада і під час місячника найвищої продуктивності праці. Групкомсорг Микола Різниченко, який нині заочно навчається на четвертому курсі Дніпропетровського

гірничого інституту, шахтарі Володимир Михайлов, Микола Бабій особистим прикладом запалюють молодих шахтарів на звитяжну працю.

З повагою говорять на шахті і про комсомольсько-молодіжну ланку депутата міської Ради народних депутатів комуніста А. Кудрі з вугледобувної дільниці № 5. Про шахтарську професію не скажеш, що вона ювелірна. А от Володимира Бенька, гірника очисного вибою саме так і називають — «ювелір». Робоче місце Володимира — між ковчезом і вибоєм. Щоб пересунути секцію, треба вибрати нішу і верх покривлі. Робота нелегка. Треба мати неабиякий хист, бути фізично загартованим, щоб вибрати нішу точно у визначеному місці. Від В. Бенька залежить робочий ритм усієї ланки, і молодий шахтар жодного разу не підвів своїх товаришів.

Комсомолець Сергій Буличевський працює електрослюсарем дільниці внутрішнього рейкового транспорту. Півтора року — строк невеликий, та за цей час Сергій досконало оволодів цією спеціальністю.

— Безвідмовний у роботі, — говорять про комсомольця. Якщо трапляються непередбачені поломки електрообладнання, Сергій не чекає, поки йому випишуть наряд, а приступає до роботи. За другий квартал він став переможцем соціалістичного змагання, йому присвоєно звання «Кращий за професією».

Є чим пишатися секретареві комсомольської організації шахти «Верболозівська» Сергію Козаченку.

ку. Комсомольська організація міцна, згуртована не тільки спільною працею, а й іншими корисними справами. Наприклад, хлопці у підшефному колективі допомагали збирати овочі. І відпочивають комсомольці разом. А не давно побували у них на шахті гості з болгарського міста Шаблі.

Та зупинитись сьогодні на досягнутому значить завтра опинитися позаду. Адже життя не стоїть на місці. Кожен день приносить свої турботи, ставить нагальні проблеми, оператишне вирішення яких дає змогу працювати ще продуктивніше, використовувати кожну робочу хвилину з вагомою віддачею. Одна з таких проблем — створення нових КМК.

— У кінці минулого року, — розповідає Сергій Козаченко, — на вугледобувної дільниці № 5 було створено комсомольсько-молодіжну ланку. Але проіснувала вона недозго. Ще одна проблема: підвищення кваліфікації молодих шахтарів. Часто кваліфікація не відповідає роботі, яку виконують гірники.

Чи варто говорити про це напередодні професійного свята — Дня шахтаря? Сергій Козаченко переконаний — варто! Коли комсомольці не бачать проблем, значить, вони стоять на місці.

Завтра молодих гірників вітатимуть із святом, їм вручатимуть квіти, багатимуть нових трудових звершень. Вони заслужили таку шану. Заслужили за тисячі тонн вугілля, виданих на-гора понад план, за сотні метрів понадпланової проходки.

В. САВЕЛЬЄВ.

На знімку (зліва направо): гості Стоянки МАНЮХІН, ВІРУ СЛЕГІ, і першого секретаря р. м. комсомола у Марію АТА-НАСОВУ з болгарського міста Шаблі знайомлять із шахтою «Верболозівська».

Фото С. КОЗАЧЕНКА.

ЗУСТРІЧ МОЛОДІ

ДОНЕЦЬК. У найбільшому в шахтарському місті залі Палацу «Юність» урочисто відкрилася VII зустріч радянської і західнонімецької молоді. Вони проходять у рамках традиційного співробітництва КМО України і круга молоді землі Бремен (ФРН), що об'єднує демократичні, антифашистські організації і союзи.

Радянські робітники, колгоспники, студенти та їх ровесники з ФРН обмінюються думками в ході семінару «Молодь, розроблення і науково-технічний прогрес».

Учасники діалогу молоді двох країн, який триватиме тиждень, побувають у трудових колективах вугільних шахт, у колгоспах і радгоспах, відвідають робітничі палаци і клуби, вузи і школи Донецька.

Ю. ЮРИС.

Себе показати, у колег повчитись

Закінчився обласний конкурс працівників за зв'язку «Кращий за професією». Мета конкурсу — дальше вдосконалення професійних знань і майстерності, обмін досвідом по застосуванню прогресивних форм обслуговування, підвищення кваліфікації і якості роботи.

Учасників привітали заступник начальника обласного управління зв'язку Ф. Г. Манухін, завідувач відділом робітничої і сільської молоді обкому ЛКСМУ В. Карпенко, старший інженер по експлуатації МТС В. М. Водяницька, старший інженер служби поштового зв'язку

Е. Г. Руголь, старший інструктор центрального телеграфу Т. П. Товченко, інженер обласного пункту збору, підготовки і передачі даних В. В. Берегуленко.

Серед молодих зв'язківців кращими на конкурс були телеграфістка Кіровоградського головноштабу Антоніна Бухтіярова і телефоністка Кіровоградської обласної міжміської телефонної станції Тетяна Недільська.

Переможці візьмуть участь у республіканському конкурсі.

КОНКУРС

Герой Радянського Союзу Дмитро Васильович Тюркін — учасник перших битв на просторах Білорусії. У цих оборонних боях червонозорні танки відчайдушно стримували наступ гітлерівських плямистих ящерів, що підступною громовицею заповзли на радянську землю...

ТРИЧІ за добу лейтенант Тюркін і його екіпаж у складі молодших командирів Глазкіна, Пархоменка і Пастухова залишав палаючу машину, пересідаючи на інший «Т-28», щоб загальмувати шалену ходу крупнівського залізничця.

Танкісти стали свідками безсмертного подвигу лейтенанта Олександра Туркова. Його танк снахнувся під час контратаки. Здавалось, що всі герої загинули у вогні. Та ось над багнотою піднялась постать

диму і поміж руїн, першим пробившись до вокзалу і обстрілявши ворожий ешелон.

З'єднання 1-го Красноградського механізованого корпусу, які вів герой Перекопу генерал Соломатін, вийшли на оперативний простір. На картах командирів позначалися Новосаїжарський та Кременчуцький напрямки. Попередив свій воді старий Славутин...

ІЗ СПОГАДІВ І. Ф. ЮРКОВА, ПОЛКОВНИКА У ВІДСТАВІ, КОЛИШНЬОГО НАЧАЛЬНИКА РОЗВІДКИ КОРПУСУ: «На світанку 22

СТАЛЕВІЙ

ГВАРДІЄЦЬ

вересня 1943 року 2-й батальйон 219-ї танкової бригади, очолюваний капітаном Д. Тюркіном, проїхався крізь бойові порядки ворога, знищуючи його вогнем і гусеницями. На максимальній швидкості танкісти першими вийшли до річки Ворскли в районі Нових Санжар, перерізавши залізницю Полтава — Кременчук. За батальйоном Тюркіна хвиля за хвилею йшли танки всієї бригади».

У штабі генерала Соломатіна летіли позивні «Береза» — комбата Дмитра Тюркіна: «Бій веду на околиці Кременчука. Гітлерівці поспіхом відходять до Дніпра». Здійснивши маневр, танки капітана Тюркіна увірвалися на вулицю Карла Маркса. А до цього його екіпаж підбив три «тигри».

Біля будинку № 23 вулиця була перегороджена дротом з табличками «Заміновано». З вікон долинали музика і пліні гості гітлерівців. Однак стріляти в будинку ми не хотіли, бо там могли бути й мирні жителі. Та незабаром звідти вийшов німецький солдат, побачив наші танки, зчинив галас. Позискалися й інші. Тут ми їх накрили вогнем, — пригадав Д. В. Тюркін.

За визволення Кременчука капітан був нагороджений орденом Червоного Прапора, його позоворив генерал Соломатін. На честь визволення Полтави салютували Москва.

— Я — «Береза». Веду бій на схилах Мишуриного Рогу. Дніпро наш навіки! — знову серед тріскотні кулеметів та скреготу гусениць лунав голос комбата.

200 танків з 23-ї дивізії СС кинув ворог, щоб ліквідувати плацдарм.

Наші воїни зустріли їх дружинним вогнем і здолали. Попад дві доби билася танкісти капітана Тюркіна в районі Мишуриного Рогу. Указом Президії Верховної Ради СРСР від 20 грудня 1943 року лейтенант броне, у тому числі і командир 2-го батальйону Дмитро Васильович Тюркін, були удостоєні високого звання Героя Радянського Союзу.

Д ОРОГІ фронтоті спогади у мене пов'язані з Кіровоградщиною. Для мене її визволення почалося в листопаді 1943 року. Наш батальйон наступав у напрямі Олександрії і далі на Нову Прагу, Кіровоград. Однак провадиться до обласного центру з ходу не вдалося, бо на той час противник розгорнув проти нас велике моторизоване з'єднання, — читавмо у спогадах героя-фронтоті.

Батальйон вступив під Новою Прагою в дуель з «тиграми». Багато сприймала маневр, а фашісти зайняли висоти і сходи-

НА УРОК МУЖНОСТІ

валися взяти верх після поразки на дніпровських кручах. В районі Нової Праги, Верболожні, Новогородки, до самого Кіровограда розгортався танковий корпус СС, посилений самохідними гарматами і польовою артилерією. З повітря загартувалися підтримували зграї «юнкерсів». У тих грудневих боях особливо відзначився 13-а гвардійська дивізія з корпусу генерала Родимцева. Ніхотинці вміло взаємодіяли з танкістами, які прикривали їх та гарматів своєю бронею.

НА КІРОВОГРАДЩИНІ і закінчився фронтоті шлях Дмитра Тюркіна. Як кращого командира, його направили у військову академію. У стінах цього навчального закладу він не раз зустрічався з генералом Соломатіном. Одноплочанам було що пригадати — воєнними дорогами йшли поруч із соромом другого, з Калінінського фронту.

Багато років віддав потім Тюркін службі у лавах Радянської Армії, готував надійну зміну фронтоті обороні. Недавно на адресу героя прийшла бандероль з рідної Мордовії. Земляки прислали книгу про Героїв Радянського Союзу — уродженців Мордовії. На титульному листі напис: «Іла довгу і добру пам'ять відважному сину землі мордовської Дмитру Васильовичу Тюркіну і рідній». У книзі є парис і про його рідні подвиги.

В. БУХТІЯРОВ, краєзнавець.

Покликав «Патріот»

ми партизанами, рідними героїв «Патризанської іскри», визначення документів музею комсомольської слази Кримки...

Це не перший туристичний похід. Були тут і багаття, і запашний чай, пісні до глибокої ночі. Але не цікавість, а священний обов'язок перед пам'яттю тих, хто ціною власного життя наближував Перемогу — ось що керувало учасниками походу. Ми прагнули прилучитися до витоків подвигу.

Не забудуть п'ятикласники поїздки в місто-герой Київ. Скільки нових, цікавих дізнались юні піонери в столиці України! Відвідали історичні місця — Софіївський собор, Києво-Печерську лав-

ру. Найбільше враження справив на нас нещодавно відкритий Український державний музей Великої Вітчизняної війни. Тут величезний подвиг радянського народу висвітлюють фотографії, документи, скульптура й живопис. З гнівом і біллу слухали діти про злочини гітлерівців на рідній землі під час експресії «Звичайний фашизм». Відвідали меморіальний комплекс на Лук'янівці. В знак вдячності за чисте небо й щасливе дитинство діти поклали квіти на могилу Невідомого солдата в парку Слави.

А. СЕМЕНДЯСВА, вчителька Красногірської восьмирічної школи. Голованівський район.

ПРОМАНТИК

СТОРИНКА ДЛЯ БІЙЦІВ СТУДЕНТСЬКИХ БУДІВЕЛЬНИХ ЗАГОНІВ
ЧЛЕНІВ ТРУДОВИХ ОБ'ЄДНАНЬ СТАРШОКЛАСНИКІВ

№ 4 (8)

СЕМЕСТР У РОБОЧІЙ СПЕЦІВЦІ: ХРОНІКА

Обласний конкурс мулярів серед бійців СБЗ відбувся на базі будзагону «Старт» Кіровоградського педагогічного інституту у Новій Празі Олександрійського району. Його організатори — працівники ПМК-297 тресту «Кіровоградськбуд» — зібрали вісім ланок по два чолові-

ки в кожній. Кращими жюрі одноголосно визнали Юрія Телятника і Анастасію Ткаченко із «Старту». Хлопці стали учасниками республіканського конкурсу мулярів серед бійців студентських будівельних загонів, який проходить у Вінниці.

У фестивалі членів СБЗ Олександрійської зони взяли участь сім загонів: «Колос» — технікуму механізації сільського господарства, «Прометей» — Гайворонського машинобудівного технікуму, «Приметей» — Кіровоградського

машинобудівного технікуму, «Корчагінець» — Кіровоградського педагогічного інституту, «Медик» — Олександрійського медичного інституту, «Горизонт» (КІСМУ) і «Старт» Кіровоградського педінституту.

Перше місце завоювали бійці «Корчагіньця».

АНОНС

Ти не гість на землі.
Ти — творець і господар.
Зводь мости веселкові
і диво-міста.
Хліб вирощуй і сад.
Перетворюй природу —
В цьому щастя твоє і мета.

ПОЧАТОК

Поруч з дорослими

На жнивах-81 у нашому районі славно потрудилися вісімнадцять сімейних екіпажів, де поряд з батьками працювали і сини. Причому, у колгоспі «Шлях до комунізму» найкращим визначили екіпаж у складі В. Н. Забіяки і його сина Миколи, котрий комбайном «Колос» намолотив п'ять тисяч центнерів зерна і зайняв перше місце у господарстві. Успішно віджиливали у колгос-

пі імені Карла Маркса І. Д. Горбов із сином Віталієм, С. Д. Папасенко із племінником Сергієм, А. Ф. Хацеватський із сином Олегом та багато інших. Впоравшись із уроками, сімейні дуети вирушили на допомогу у сусідній колгосп імені Жовтцевої революції.

М. НАКОНЕЧНИЙ.
Новоархангельський район.

СТУДЗАГІН — ЦЕ ТАК ЗДОРОВО!

Наш загін «Спартак» працював на Олександрійському заводі продовольств. Були спочатку труднощі і невдачі, ми долали їх. Освоївши процеси технології виробництва, стали повноправними членами заводського колективу. Не було такого цеху на підприємстві, де б не працювали спартаківці.

Трудилися дружно і відпочивали змістовно. За це ми вдячні Олександрійському міському комсомолу, який організував для

нас зустріч із бійцями будівельного загону «Горизонт», вечір у дискотеці, присвячений творчості Володимира Висоцького.

Малі дівчата і підшефних — вихованців дитсадка № 27 «Червона шапочка». Ми виготовили для малят багато різних іграшок, читали їм книжки, гралися з ними.

Повернувшись додому, кожен борець «Спартак» відчув, наскільки він змушений, подорослішав за відносно короткий час перебування у загоні. Кожен з радістю і задоволенням каже: «Студзагін — це так здорово!»

Л. ТИЩЕНКО,
командир загону
«Спартак» Кіровоградського педінституту.

БУДУЄМО КРАЇНУ — БУДУЄМО СЕБЕ

СВЯТО УДАРНОЇ ПРАЦІ

Перше серпня надовго запам'ятається бійцям будівельного загону «Горизонт-81» (Кіровоградський інститут сільськогосподарського машинобудування). У цей день — свято ударної праці — ми трудилися у фонд будівництва міста Гайворона. Всі бійці відчували себе причетними до грандіозної, великомасштабної будови, яку веде все студентство країни.

Ділового, робочого настрою студентам не позичати, а в свято ударної праці він був особливо піднесений і радісний. Добре потрудилися члени бригад В. Поповича та В. Каліберди. А на ділянці виготовлення бетону, де працювали комісар загону Микола Збарський і борець Василь Колодез, було видано 35 кубічних метрів розчину.

При підбитті підсумків дня командир СБЗ Олександр Буйновський повідомив, що «Горизонт-81» перерахував у фонд будівництва міста Гайворона 270 карбованців.

О. ЛИТВИНЕНКО,
борець загону «Горизонт-81», член прес-центру СБЗ.

Не пригадують працівники Новоукраїнської районної станції юних натуралістів таного дня, коли б не бачили біля кліток з кроликами семикласницю Новоукраїнської деспірички № 6 Таню Бубнову. Все літо дівчинка доглядала тварин: годувала їх, чистила клітки тощо. Таню цікавить усе: і ліки є порою тварин, і як вони ростуть, і який корм більше люблять...

Кролі — то давче серйозне захоплення учениці. 1979 року вона, як кращий юний кролівник області, відпочивала в республіканській піонерській здравниці «Молода гвардія».

На знімку: Таня БУБНОВА зі своїм підопічним.

Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

Складне завдання.

Фотохуд М. ТУРА.

ВІДПОВІДАЙ, ТОВАРИШУ КОМІТЕТ

ПРОПАЛО ЛІТО

ДЛЯ УЧНІВ СВІТЛОВИДСЬКОГО УЧИЛИЩА № 5. ВИНУВАТЦЕМ ЦЬОГО СТАВ СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИЙ ЗАГІН, У СКЛАДІ ЯКОГО ХЛОПЦІ ПРАЦЮВАЛИ В ЛІПНІ НИНІШНЬОГО РОКУ.

1. До редакції надійшов лист. «Добрий день, дорога редакція! Пише тобі учень технічного училища № 5 м. Світловодська Сьомочкін Леонід. Нині я разом зі своїми товаришами по групі проходжу виробничу практику на одному з підприємств міста. Скоро вона закінчиться, і мали б початися канікули. Але дирекція училища повідомила, що з 20 липня ми працюватимемо в сільськогосподарському загоні. У зв'язку з цим прошу відповісти на таке запитання: у якому порядку проходить запис у студзагони, і чи має право дирекція училища примусово направляти учнів у загін?»

Перш за все ми проконсультувалися у комісара обласного штабу студентських будівельних загонів Ігоря Голубовського. Ось що він сказав:

— Студзагін — справа добровільна і тільки добровільна. На цьому й базується основний принцип його організації. Створення ж студентських загонів із числа учнів ПТУ в нашій області практикується вперше. В училищах створюють спеціалізовані групи: ти в майбутньому будівельник — поєднуєш виробничу практику з роботою в СБЗ. Вчишся на механізатора — будь ласка, йди в механізований загін. Міг би успішно працювати на підприємствах Світловодська й загін радіомонтажників. Проте обласне управління сільського господарства попросило направити групу молоді на сільськогосподарські роботи в село Микільське Світловодського району. Вчасно не прослідкували за створенням і організацією загону, тому робота учням стала не радістю, а клопотом...

Тут доречно сказати, що більшість загонів, створених на базі ПТУ, добре себе проявили. Взяли хоча б для прикладу бійців СБЗ Кіровоградського технікуму із Капітанівського МПТУ № 10 будувати новий кількоповерховий гуртожиток. Майбутні механізатори із Бобринецького СПТУ № 2 поєднали виробничу практику із роботою в сільськогосподарському загоні — допомогли хліборобам радгоспу «Олексійський» цього ж району збирати зернові. Позитивних прикладів я міг би назвати багато.

ЛІСТ Леоніда Сьомочкіна викликав тривогу. І ось кореспондент прибув до Світловодська. Тут вияснилося, що автор листа вже виїхав у складі студзагону в одне із сіл

Світловодського району. Однак наша зустріч все ж відбулася...

2. Настрій у Леоніда Сьомочкіна і його друзів того ранку був спокійний, млявий і... байдужий.

— У нас були свої плани на канікули.

— Нас пізно попередили про загін.

— Студентський загін, а сою сапас. Це ж сміх...

— І взагалі, ми не настрочені працювати в колгоспі...

Так, саме не настроєні. А чому? Пізніше із розмов з директором училища Ж. А. Курнішовим і секретарем — завідувачем відділом учнівської міської Світловодського міськомкому комсомолу Ольгою Литвиненко вияснилося: про створення загону їм було відомо ще в березні. Ситуація в Микільському, куди приїхали хлопці працювати, могла б бути зовсім іншою, якби на комсомольських зборах учнів училища, ще тоді, навесні, секретар комітету комсомолу Людмила Морозова і представники міськомкому комсомолу пояснили, що набирають у студентський загін лише

учнів із групи регулювальників апаратури (вони єдині в училищі навчаються не рік, а півтора). Якби повідомили, що члени студентського загону не тільки будують, а й заготовляють корми для громадської худоби, працюють на токах, підприємствах, у лікарнях, піонерських таборах...

Про майбутній загін знав уже знайомий нам Леонід Сьомочкін — комсорг групи. Сказав про це товаришам. Пі, як і він сам, були категорично проти. Дарма намагався Станіслав Позняков (до речі, єдиний з групи, котрий сприйняв цю звістку з радістю) переконати товаришів, що це ж так здорово — попрацювати влітку у справжньому загоні. Але чому все-таки хлопці не хотілося до Микільського? Адже ж не білоручки тут зібралися. Можна було б звинувачувати хлопців у безініціативності, в тому, що вони ставлять власні інтереси вище громадських. Можна було б, якби, повторимо, міськомком, комітет комсомолу училища готували їх до цієї важливої події, а вони виявили еле-

ментарний егоїзм. Якби учням пояснили, що вони в якійсь мірі першопрохідці (адже будзагони з «петешників» створюють в області вперше), що сапати ту ж саму сою не менш почесно, аніж працювати на заводі (чи не звідси бере свій початок істина, що всі професії престижні?), що тих, хто працює в будзагоні, називають бійцями.

Звичайно, не скажеш, що учні виявили високу свідомість. Але це вже не причина виникнення такої ситуації, а наслідок незадовільної організаційної роботи, вірніше, майже повної відсутності її аж до того моменту, коли загін треба було посилати в колгосп.

3. Трудовий семестр. Для одних — це спогади про дружну і веселу роботу, про мозолі на руках і вочері біля вогнища з піснями під гітару. Нарешті, це почуття чесно виконаного обов'язку. А хлопці із Світловодського училища № 5 зможуть згадати хіба що власні нарікання і невдоволення самими собою.

Т. КУДРЯ,
спецкор «Романтика».

Музика і граматики

Водну станцію — в оренду

Двійка за матч

Диск=Зол

РЕЗОНАНС

«Шановна редакціє! Прочитавши в газеті огляд пошти під назвою «Грамотно — це як?», у якому ви торкнулися важливої теми. Я й сама не раз замислювалася над цим.

Яку радість відчуває людина, одержавши довгожданого листа! І, мабуть, кожному буває трохи неарешно, якщо він написаний безграмотно, неохайно.

Звичайно, хіба можна осудити стареньку бабусю, яка припустилася помилок в листі? Тим більше, якщо їй довелося ходити до школи

лише кілька років. Думається, що у ньому випадку граматичні помилки в листі не применшують життєвої мудрості сів дорогої людини.

Але якщо сучасна молода людина має освіту і не навчилася грамотно писати, то це характеризує її далеко не з кращого боку. Це значить, що людина пустила за вітром час, відпустила її на навчання.

Л. ЧЕРЕДНИК
сміт Добровеличківка».

„ГРАМОТНО — ЦЕ ЯК?“

ВІД РЕДАКЦІ. Відгук на статтю Л. Дерев'яни про довільність надходити до редакції. Наші читачі міркують, співставляють і доводять висновку, що безграмотну людину навряд чи можна вважати сучасною. Є у пошти диск-залу і кілька листів іншого спрямування. Там, В. Д. з Олександрії вважає, що людині, яка, скільки, добре знається на музиці, не обов'язково грамотно писати.

«Я знаю, — пише В. Д. — всі сучасні ансамблі. Можу на слух підібрати будь-яку музику і співати і хоч я не знаю нотної грамоти, та в

музиці можу дати фору не одному знавцеві. Переконаний, що мені це обов'язково й грамотно писати. Письменником я не збираюся бути...» Справедливості ради зауважимо, що у своєму листі до редакції хлопець допустив усього три помилки.

Адміністрація диск-залу, зваживши на те, що думки розійшлися, залишає питання відкритим. Чи виправдовує захоплення музикою незнання правил граматики? Сперечайтесь, доводьте, переконуйте! Чекаємо нових листів.

Про ансамблі відомі й невідомі

Тетяна Дубина живе в селі Кропивницькому Новоукраїнського району. Працює дояркою на молочно-

творчості вітчизняних вокально-інструментальних груп. Про це дівчина написала до редакції. Цитуємо деякі рядки з її листа:

«Хотілося б, щоб розповіли про ансамблі, які виступали в Кіровограді, стали доброю традицією диск-залу. Думаю, не було б цікаво не тільки тим, хто побував на концерті, а й усім любителям музики».

Адміністрація диск-залу згодна з Тетяною. І сьогодні ми вміщуємо першу розповідь про гастролі в Кіровограді московського вокально-інструментального оркестру «Рансодія». До речі, торік Бессоюзная фірма грамзапису «Мелодія» випустила десятий диск з його записами.

СВІТ ПРОНИЗАНИЙ МУЗИКОЮ

Так співає в одній з пісень, які прозвучали в концерті. Перше, в цих савах відбилися творче кредо колективу. Якби ми поставили собі мету визначити, до якого напрямку в сучасній музиці належить «Рансодія», то зробили б помилку. В програмі, привезеній до Кіровограда, було все — від «мажорового» джазу до класичної музики у сучасному її прочитанні.

Вокально-інструментальний оркестр «Рансодія» приїжджав до нашого міста вперше. — З Кіровограда ми почали своє гастрольне турне по Україні, — сказав художній керівник «Рансодії» В. М. Петренко. — Попереду — концерти в Черкасах, Полтаві, Чернівцях, Сумах. Сподіваємося, що швидко наша зустріч з кировоградцями — не остання. Ми обов'язково привеземо до вашого міста нову програму.

С. ПЕТРЕНКО.

На знімку: співає вокальна група «Рансодія» у складі Тетяни КАБАВІ, Надії ІВЧЕНКОВОЇ та Юрія СИМАГУТИНА.

Фото В. РЕШЕТНИКОВА.

Дуже полюбився нашим читачам пісню у виконанні Софії Ротару. Про це пишуть Маргарета Поліда з Новоукраїнки, Люба Балацька з Помічної та багато інших.

За останній місяць надійшло найбільше листів — сорок три з проханням надрукувати пісню «Мій рідний край» М. Мозгового. Багатьом вона подобається

Мій рідний край

Слова і музика М. МОЗГОВОГО.

Там, де гори, долини,
Де срібні потоки, ріки,
Де смерічок і соняшник,
Де соняшник і соняшник,
Юності неба неба,
Про мій мій рідний край.

ПРИСПІВ:

І у снігу десь в горах
Про чудовий край,
Чарівний край Черемошів
І Рута.

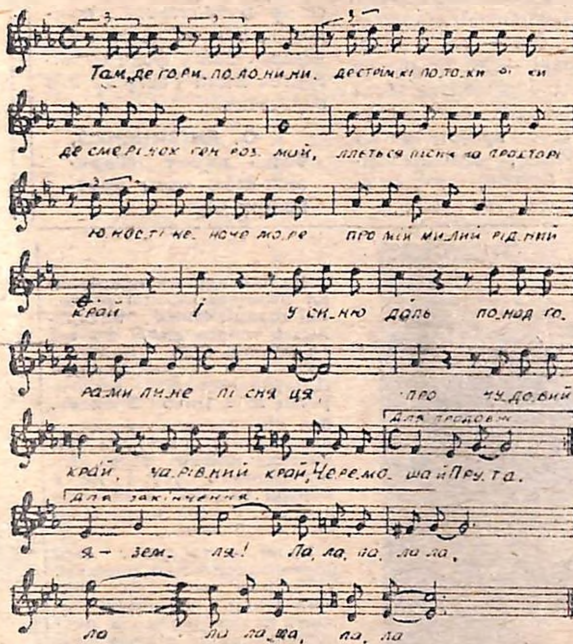
Край, мій рідний край,
Нісенний кохання і труда,
Ти — моя любов,
І в відрі мати моєї — печаль!

Привітайте в Прикарпатті,
Привітайте, люди добрі,
Завжди будуть раді вам,
Хлібом — снігом нас зустріньте,
Фавну пісню заспівайте,
В нашу націю славний дивал!

ПРИСПІВ.

ВИ ЗАМОВЛЯЛИ ПІСНЮ

саме у виконанні Софії Ротару. Адміністрація диск-залу пропонує вам, шановні читачі, пісню «Мій рідний край» з репертуару вашої улюбленої співачки.

ІІІ СПОРТИВНІ ІГРИ МОЛОДІ УКРАЇНИ

ПОЗИЧАТИ МОЖНА

АЛЕ Ж ТРЕБА Й САМИМ ПРАВИЛЬНО ВИЗНАЧИТИСЯ НА СВОЇХ БАЗАХ КЕРІВНИКАМ ГАЙВОРОНСЬКОГО КОМІТЕТУ ДСТ «ЛОКОМОТИВ»

7—10 вересня в Житомирі відбудуться фінальні змагання з веслування на байдарках і каное за програмою ІІІ республіканських спортивних ігор. Як готуватися до цього турніру наші веслувальники на місяць? Відповісти можна було, оцінивши результати юнаків та дівчат з усіх добровільних спортивних товариств. І ось у Кіровограді зібрався гайворонський залізничник, лавіардівці Севіловська (колектив фізкультури виробничого об'єднання «Дніпроенергобудіндустрія» та місцеві спартанівці та веслувальники Новоархангельська (ДСТ «Колос»). Лідерство відразу захопили новоархангельці. Юрій Глушенко перекрив норматив кандидата у майстри спорту, виступаючи на байдарці-одиночці (500 м), і став переможцем у цьому заїзді. На такий же дистанції першою була його однолюбниця Людмила Наконечна (до кандидатського нормативу

їй не вистачило п'яти секунд). На каное-одиночці ще один представник «Колоса» — Едуард Соколов 500-метрову подолав за 2 хвилини 10 секунд, випередивши всіх суперників (норматив кандидата у майстри — 2:06). Потім Соколов разом з Олександром Вовченком здобув перемогу на каное-двійці — 1 хв. 55 сек. (кандидатський норматив перекрито на 2 секунди). На кілометровій дистанції байдарочник Юрій Глушенко знову вирався вперед і фінішував з результатом 4 хв. 5 сек. — норматив першорозрядника. І тільки на 5000-метровій дистанції на байдарках-двійці перемогли спартанівці Кіровограда Валерій Микитенко та Сергій Гончаренко (2:46,0 — на 14 секунд краще нормативу першого розряду).

У командному заліку новоархангельці змушені були віддати перше місце світловодцям. «Дніпроенергобудіндустрія»

одинадцять спортсменів, які стабільно виступали в усіх видах програми, а за «Колос» боролись лише сім веслувальників. Світловодці привезли в Кіровоград навіть каное-сімку. Таким чином, у авангарді Кіровограда втрачають позиції. Є у молодих спортсменів досвідчені тренери, та не мають вони зразкової спортивної бази. Ніде зберігати човни, ніде навіть переодігнутись.

У гайворонців виходить напівспина є спортивна база, але вона використовується невідомо — водну станцію «позичають» (здають в оренду) навіть столичним спортсменам, а місцеві вилікують, поки їм дозволяють взяти справжній розгін. Керівники районної ради ДСТ «Локомотив» знову лгано зорієнтувались, укомплектовуючи команду. Точі тіль-

ки три веслувальники з Гайворона принесли колективі залізкові очі.

На подальше сходження можна надіятись світловодцям. Тренери В. Сеник і В. Храпаченко (відзначимо, що вони працюють з юними веслувальниками значно менше, ніж спартанівці чи їхні колеги з «Локомотива») вже бачать своїх вихованців у ранзі майстрів, бо з кожним стартом зростає їхня майстерність. І керівники «Дніпроенергобудіндустрії» та обласної ради ДСТ «Авангард» допомагають веслувальникам. Звичайно, у них теж є свої проблеми. Але вони розв'язуються. А в спартанівці, як кажуть, немає просвітки.

Все ж турнір у Кіровограді відкрив нові імена — 5 спортсменів виконали нормативи кандидатів у майстри. 29 — першорозрядників. Розширюється географія колективів, де діють секції з веслування. Донедавна лише у Кіровограді ми могли спостерігати за подвигами на байдарках і каное. Тепер цим видом спорту захоплюються юнаки і дівчата Вільшани, Новоархангельська, Гайворона, Світловодська і вже час наставити на своїх спортсменів виводити своїх вихованців на змагання вищого рангу, час поміряться з іменитими. На що здатна наша збочка, покажуть старту у Житомирі.

М. ВІНЦЕВИЙ.

ФУТБОЛ

«Зірка» — «Суднобудівник» — 0:1

Перішма було стаціонарне надбав у таблиці п'ятої української ліги. «Суднобудівник» завоював на третій сходинці, а господарі стаціонару — на десятій. Таке не дуже вплинуло на хід подій. «Зірка» від стартового судді всеохопної категорії капітана Бориса Шевцова атакувала значно гостріше, ніж суперник. Уже на восьмій хвилині Валерій Симофалов влучив сильним ударом у голіперу гостей Віктора Степанюка. На традиційній захисній Олександрівській головної поїзної майже поріг миколаївців.

Другий тайм тек помершій турніром мався землемі. На сорок хвилин хвилинні впротер «Суднобудівник» гріпотує свій колектив від першого гола.

Наостанок гості-хвиличається успіхом. На сорок хвилин хвилинні їхній нападничий Сергій Шевченко не без допомоги наших захисників влучив свій клубний удар. Той єдиний гол і став переможним.

Кіровоградці зазнали вже десятої поразки. В останніх

двох матчах у себе вдома вони набрали лише одне очко. Їхня гра стає схожою і перішмою, вона хвибує невмілими гравцями влучити в цілі. Тому й не дивно, що в протоколі змагання останнього поєдинку тренери виставили окремим футболістам не тільки двійки, а навіть і одиниці.

З кожним туром все менше глядачів приходить на матч у Кіровограді за участю «Зірки». Над ним треба гербізно замислитися відповідним спортивним організаціям. Адаже до закінчення сорок четвертого чемпіонату закінчилися провести всього одинадцять матчів — півніть із них на чужині полях.

В. о. редактора
А. РОМАНЮК.

«Молодой коммунар» — орган Кировоградского областного комитета ЛКСМ Украины.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП
М. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2 45 36; відділу дальнього сензетарія — 2 46 87; відділу комсомольського життя — 2 44 57; відділу пропаганди — 2 45 36; відділу учнівської молоді — 2 45 35; відділу військово-патрістичного іхсов. ння та спорту — 2 45 35; відділу інформації — 2 56 65; фотолабораторії — 2 45 35; коректорської — 3 61 83; нічної редакції — 3 03 53.

Газета виходить у півторці, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України
М. Кіровоград, вул. Глінки, 2.